

И въ мой-то сърце ароматъ лѣе.
 Шипокъ¹⁾ се алый салтъ въ май гордѣе,
 А твой-то лице всегда алѣе,
 Кральскый тронъ ако азе властввахъ,
 Тронъ-атъ си жертва за тебе стрѣвахъ,
 Единъ пжтъ салтъ да се удостоуж
 Да ме пригжрнешъ съ любовь-тж своуж.

(С. 48—49).

ЕСЕНЬ

На гласъ: Еосъ поте то законъ ѿо на трехы.

О природо, какъ си ты повехнала
 И отъ себе веселъ видъ отмахнала,
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Тжй и мой-то сърце е повехнало
 Подъ несносны скърби, ахъ, подпаднало.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Всяка живость, о природо, изгъбила се отъ тебъ
 И мое-то бѣдно сърце не ще дойде вече на себъ!

Секо цвѣтъ прецавтѣло, паднало,
 На землж-тж въ жаленъ видъ се прострѣло.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Ахъ!! гдѣ роза, съ аленъ цвѣтъ що цавтѣше
 И се съ неж старъ и младъ веселеше?
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 И треvy-тѣ повехнали по пространы-те полъ,
 Жълти листы слитатъ жално отъ прекрасны-те дръвъ.

Сладкый зефиръ нема вече да вѣе,
 Нито славей сладкопѣсный да пѣе.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Секо мѣсто се съскъ скърбъ исполнило,
 Гласъ никакавъ нема, сичко се потаило.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Тжженъ, ахъ! стои и пжтникъ и съ нажалено лице
 Гледа твой-то блѣдно лице и въздыша отъ сърце.

Но и колко ты повѣхла и да бждешъ,
 Ты не щешъ тжй секога да пребждешъ.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Тасъ жестока зима скоро ще пройде.
 Сладка пролетъ скоро пакъ ще да дойде.
 Ахъ! ахъ! въздышамъ жално на секий часъ.
 Съ ароматенъ цвѣтъ ще цжвнжтъ пакъ прекрасни-те дръвъ
 И низъ тѣхъ ще ликъ-атъ птичѣй сладкопѣсно пакъ пѣвъ.

¹⁾ Трендафилъ [Бележка на М. Лазаровъ].